

de Paagjældende nogen Erſtattung. Jeg har virkelig, ſaaledes ſom den høitagede Conſeilspreſident har givet mig Atteſt for, plaget ham, ja, jeg har kionlig anmodet ham om dog at give Erſtattung, hvor der forelaa et billig og retfærdigt Krav, ſelv om Konſequenterne maatte føre til, at man, naar man gjør Ret imod en Enkelt, ogſaa maa gjøre det imod Flere

Formanden: Vilde det ærede Medlem ikke finde det heldigt, om de Henvendelser, ſom det ærede Medlem perſonlig har gjort til Miniſteren, holdtes ude af Forhandlingen her, og om det ærede Medlem holdt ſig noget nærmere til den Indſtilling, der foreligger.

J. Kruse: Ja, jeg ſkal holde mig den ærede Formands Ord eſterrettelig, ſkjøndt jeg tilſtaar, at jeg føler nogen Trang til at offentliggjøre, hvorledes jeg har talt med vedkommende Miniſter derom, og hvor lidt jeg har været iſtand til at faae ham til at gaa ind paa, hvad jeg anſer for billig og retfærdigt; men naar den ærede Formand finder det upaſſende at fremdrage Sligt her, ſaa ſkal jeg afholde mig fra at gjøre det. Det forekommer mig rigtignok, at § 82 i Grundloven, ſom ſiger, at Ingen kan nødes til at afſtaa noget af ſin Eiendom uden fuld Erſtattung, kunde give diſſe Folk Medhold i at kræve fuld Erſtattung for, at man ſaaledes forbyder dem at komme til deres Eiendom. Jeg veed ikke, hvad Eiendomsret ellers har at ſige, naar man kan ſige til en Mand: Du beholder Din Jord, men Afgrøden faaer Du ikke Lov til at faae; jeg har ialtſald troet, at man havde lige ſaa godt Eiendomsret til Afgrøden ſom til ſelve Jorden. Sogneraadet har erklæret, at den Erſtattung, diſſe Folk kræve, ikke er for høj, og Herredsfogden har ſagt, at de burde have Erſtattung, uden at han dog kunde ſige, hvor ſtor den burde være; men vil man nu ikke give dem den Erſtattung, Sogneraadet anbefaler, ſaa kunde man jo lade Tabet vurdere iſtebetfor at indſtrænke ſig til for Konſequentens Skyld at ſige Nei, hvor billig Fordringen end er. Naar Andragendet nu er anbefalet af hele Udvalget ligesom for 2 Aar ſiden, da hele Thinget vedtog Udvalgets Indſtilling, og naar Miniſteren, uagtet jeg flere Gange har anmodet ham derom og ſagt: „Gjør det Deres Excellence, giv dem en billig Erſtattung“ — ja nu kommer jeg igjen ind paa, hvad jeg ikke tør tale om — „Folkene ville gjerne have et Svar, og hvis det bliver afſlaaende, ville de enten holde ſig til Retten eller, hvad jeg tilraader dem, atter komme til Rigsdagen med et Andragende“. . . . Smidlertid hade Folkene mig undſkyld, at de ſaa ofte gjorde mig Uleilighed, og talte om, at de jo ſelv kunde henvende ſig til Miniſteren, og det gjorde de ogſaa, ſkjøndt jeg ſagde til dem, at det var umuligt for Miniſteren nu at gaa ind paa deres Andragende, efter

at han umiddelbart iſorveien havde afſlaaet det. Det gif dem da ogſaa, ſom jeg havde ſagt, og derfor er nu ogſaa Andragendet atter fremkommet paany heri Salen, uden dog at være indbragt ved mig; jeg kan ikke ſige, om det vil føre til mere iaar end tidligere. Folk ovre i min Kredſ blive næſten betænkelige ved eller miſtænkelige overfor Regjeringen; thi dengang det her omhandlede Andragende fremkom i 1872—73, forelaa der ogſaa et andet lignende Andragende, der dog ikke havde den Betydning, og med Henſyn til hvilket der langſtraa kunde gjøres noget juridiff Krav gjældende, ligesom det da ogſaa hed i vor Stiftamtmands Erklæring derover, at den Vedkommende kunde ikke ad Lovgivningens Vej kræve nogen Erſtattung, men der var dog gyldige Grunde for at give ham den. Smidlertid gif Miniſteren dog ind paa dette Andragende, ſom hele Udvalget ogſaa havde anbefalet, og da jeg nu henvendte mig til Miniſteren og ſpurgte ham om, hvorledes det gif med diſſe Sager, ſvarede han, at angaaende denne kunde han erindre, at en Godtgjørelſe var indbrummet og optagen paa Finantsloven; men der var den ikke, men derimod fandtes den ſenere paa Tillægsbevillingsloven. Den nuværende Indenrigsminiſter, hvem jeg havde den Ære at tale med derom, da Miniſteren ſelv ikke var tilſtede, ſagde, at naar han havde ſagt, at den var paa Finantsloven, ſaa var den der, thi han havde en god Gufommelſe. Den vedkommende Mand havde nu ikke henvendt ſig til ſin egen Rigsdagsmand, men efter et Raad, der var blevet ham givet, havde han henvendt ſig til en anden Rigsdagsmand, nemlig min Nabokolleaga, det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Lermansen), af hvem denne da blev indbragt.

Formanden: Det ærede Medlem er tilbøielig til at fjerne ſig lidt fra Sagen. Den Freimgangsmaaede, der er brugt, dels af den ærede Rigsdagsmand og dels af Andragere, kan viſtnok ikke tilſtrækkelig intereſſere ærede Medlemmer, ligesom den heller ikke tilſtrækkelig angaar ſelve Sagen til her at blive fremdragen.

J. Kruse: Ja, jeg maa atter høre mig for den høitærede Formands Bemærkning; men det maa dog være mig tilladt at ſige, at Andragendet ikke blev indbragt gjennem mig, men gjennem min Naborepreſentant. Om dette nu har havt nogen Indflydſelſe paa Sagens Gang, veed jeg ikke; men jeg har været ſaa uheldig ikke at kunne faae Noget ſat igjennem, uagtet jeg har arbeidet med ſande og uforfalſkede Grunde overfor Miniſteren. Hvad jeg har anbefalet, er ikke blevet vedtaget, og det er meget uheldigt; thi det kunde næſten give Anledning til, at Befolkningen derovre kom til at tro, at den hellere maatte vælge en anden Repræſentant, idet Regjeringen synes at modſætte ſig alt Muligt, hvad jeg anbefaler og søger ſat igjen-